

Forfatter: Engelstoft, Laurits

Titel: BREV TIL: Thorlacius, Børge Riisbrigh FRA: Engelstoft, Laurits (1813-05-24)

Citation: Engelstoft, Laurits: "BREV TIL: Thorlacius, Børge Riisbrigh FRA: Engelstoft, Laurits (1813-05-24)", i *Udvalg af Laurids Engelstofts Skrifter (3. bind)*, Samfundet til den danske Litteraturs Fremme, s. 359. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002091242-003-shoot-L0020912420030044.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Udvalg af Laurids Engelstofts Skrifter (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Til professor Thorlacius.

Kjøbenhavn, den 24. Mai 1813.

Du faaer en lille Fortsættelse af mit forrige Brev af Dags Dato. Som jeg hører, har Bernstorf havt et egenhændigt Brev med fra vor Konge til Prinds- Regenten i Engelland, men ei engang dette kunde han faae afleveret. Det er ogsaa vist, at Engellænderne ved allehaande Manoeuvrer opholdt Bernstorf paa Veien, og derfor var det, at man havde tilbudet ham et engelsk Skib, som skulde føre ham over. Vore Tropper ved Hamborg have tvende Gange s. 360taget Deel i nogen Fægtning mod de Franske. Van Damme skal have forundret sig meget over, at have gjort en dansk Officeer til Fange. Det var en Lieutenant Wilster, som de franske Soldater ganske udplyndrede, men som van Damme igien eqviperede og saaledes sendte tilbage. Denne Misforstaaelse skal nu Kaas see at undskylde hos Keiser Napoleon. Til Ære geraader det imidlertid for vore Militære, at da først Engellænderne, dernæst Hanseaterne og endelig Russerne løb, bleve vore Danske endnu staaende. Maaskee kan selv dette give os Agtelse hos Keiser Napoleon.

Grundtvig har idag præket i Garnisons-Kirken for et stort Antal Nysgierrige. Hans Præken har ikke synderlig behaget

Min saa betagne Tid tillader mig desto værre kun lidet at styre min Lyst paa Lecture, saaledes som i gamle Dage. I Hænder er nylig faldet mig en Bog, som jeg har læst med sand Interesse, den heidelbergiske Theologs, Neanders, Skrift om Keiser Julian. Jeg finder megen Liighed mellem denne Keiser og nogle nyere Philosopher. Han forfulgte visse ophøjede Ideer, som svævede for ham. Hedenskabet idealiserede han ved en med Lærdom forenet philosophisk Tænken og Gransken, ved en med denne forenet sand Religiositet (θεοσεβεια) til den fuldkomneste Religionsphilosophie. Hans moralske Grundsætninger vare ligesaa opløftende som hans Ideer. Christendommen syntes ham at være en plump og uæsthetisk Impietet. Keiser Constantin. foragtede han som et moralsk Væsen og ringeagtede ham som Regent. Idealet af den fuldkomne Regent smeltede hos Julian sammen med Idealet af den sande Vise, og selv stræbte han efter intet mere, end baade som Regent og som Menneske at nærme sig det guddommelige Mønster, hvis Billede han skuede i 'Ηλιος, til hvis Opnaaelse, saavidt s. 361det tillades Dødelige, Minerva ('Αθηνη) selv havde udrustet ham med Aand og Kraft.

Vale.

Din
Engelstoft.

P. S. Jeg har skrevet dette Brev halvt i Mørke; dette er Aarsagen, hvorfor een Linie er kort, en anden lang; quod facile ignoveris.